

Beszélő kapuk

Lehet úgy élni, hogy a másik feled már a túlvilágon van? Valaki úgy gondolja, hogy igen a másik pedig ezt megcáfolja. Azalinn a férfi kinek múltját sötét foltok övezték, és a benne lapuló mágia miatt ilyen dilemmákkal bajlódott, egyszerűen marta belőről a bűntudat és az a tény, hogy a nő, akit szeretett, a lelki társa úton volt a holtak kapuja feje és ő ez ellen egyáltalán nem tudott semmit csinálni.

A sötétség bekebelezte és a depresszív szomját olyan felső hatalmakba folytotta amiről átlagos emberi lény nem tud és nem is akar. A világot átjárta a mágia így nem volt meglepő, hogy tudták használni az arkána erejét, de ő valahogy más volt. Kiskorától kezdve tudatták ezt vele és különös bánásmóddal látták el őt hisz úgy vélték, hogy mikor eljön az ideje védelmezőjükké válik, de egyszerűen nem tudták megakadályozni azt, hogy a vérszomjas szörny kiszabaduljon és lecsapjon a körülötte levőkbe. De megtörtént, így az ifjú férfi próbálta kijavítani az elkövetett hibáit. Napokig étlen szomjan kereste a megoldást arra, hogy feltámassza a szeretett mennyasszonyát, akinek a teste még mindig a házukban lapult és mágiával volt átitatva. Nem tudta elengedni, az ő hibája volt ez az egész és ezt egyszerűen nem fogadhatta el. Egy normális életet akart élni a kedvesével, úgy, hogy ne keljen tartaniuk a felső hatalmaktól és hogy távol legyenek a sötét múltjaiktól, de a végzet keze utolérte őket. Kevés lapot osztott nekik a sors ebben az életben. Ekkor viszont egy bíbor borítású kötetben talált valamit, olyasmit, ami megváltoztatta a gondolkozását. A könyvben írt egy helyről, ami az élet és halál között volt megtalálható, így már sejtette, hogy mit kell tennie. Már a félelem érzetét is elfelejtette akkorira, a sötétség elvitte és nem engedte vissza. Tudta, ha nem sikerül vissza hoznia, akkor is a jegyesével, lehet örökkön örökké. Másnap tragikus reggelre kelt fel a nap, Azalinn barátai felkeresték a férfit, hisz a baleset óta nem hallottak felőle semmiféle hírt, hisz minden féle kapcsolatot megszakított a külvilággal. Ahogy a házba léptek vérfagyasztó látvány tárult eléjük. A szobák fel voltak dülva, a bútorok szét lettek verve, a falon alvadt vérrel átitatott kézlenyomatok voltak, a tapéta egyes helyeken elkezdett lefoszlani, ahogy egyre beljebb és beljebb értek érezték, hogy a szívük a torkukban dobogott, hisz bármi lehetett ott, rossz előérzetük pedig beigazolódott. Ahogy lassan kinyitották a hálószoba ajtaját az, mint egy vérfagyasztó sikolyként nyekergett a folyosón és bent nem tudták feldolgozni mit látnak. Gyér fény ölelte át a szobát és a két földön fekvő testet, a homályban ki tudták venni egy nő alakját és volt ott még valaki, ahogy közelebb mentek hozzájuk, valami eltaszította őket. Mágia áradt belőlük, hisz mindketten a halálukat a férfi képességei által nyerték el. A kétségbeesés eluralkodott, rajtuk, válaszokat akartak, de minden le volt védve, egyrészt mágiával másrészt vérrel, úgy nézett ki az egész, mint valami bizarr rituálé. Nem tudták felfogni a történéseket, hogy a férfi miért nem kért segítséget, miért fordult rögtön a halál csábító karmai közé.

Azalinn mikor újból felébredt egy más helyen vagy talán világba találta magát.

Feltápáskodott és megindult a húzó érzés felé, elmélyében homály lapult, füle mellett hívó éneket halott, arra kényszerítette, hogy haladjon tovább minek nem tudta akkor még, hogy mikor lesz vége. A csizmája kopogása hallatszott a hideg kövön, szemével körbejárta a tájat, egy hosszú út volt előtte, tele elágazódással, mellette kis patakocskák csordogáltak tiszta vízzel. Lehajolt, hogy megmossa az arcát a vízben hisz remélte, hogy akkor kitisztul az elméje mikor is az egy szempillantás alatt vöröslő folyadékkal lett kitöltve. Azalinn hezitálva mártotta

a kezét lébe majd megízlelte a vér vasas ízét. A szeme sarkából egy árnyat vélt felfedezni, olyan ismerős volt számára pedig csak egy illúziónak tűnt. Felé fordult és nagyot nyelt, a kedvese állt az úton egy kapu előtt. A szíve kihagyott egy ütemet, váratlanul érte az újbóli találkozás. A nevét kiáltotta, de semmi reakciót nem váltott ki a nőből. Elindult felé lassan már futó léptekkel és a hang a fejében egyre és egyre erősebb volt, hívta őt, a kapuhoz, hogy csatlakozzon az örökléthez.

Ott állt az élet és halál peremén a kedvese mellett, akit az ő ballépése miatt veszített el. Megfogta a kezét, a nő pedig feleszmélt a transz alól. Mind ketten a kapura pillantottak, a két lélek elmélye megnyílt egymásnak, tudták egymás gondolatát és megszűnt a csábító hang a fejükben, már nem kísértették őket többé s a démonaik amiket eddig hordoztak, végre lecsillapodtak ezzel a sors új lapot osztva nekik. Azalinnal a szerelme kezét szorongatva hátra pillantott, ahol egy ajtó mögöttük becsukódott.

Sóti Liliána, a Bolyai Tehetség gondozó Gimnázium és Kollégium tanulója.